

mannen utan väg

Erik Lindegren (1942)

skugglös slingrar sig misstagens väg
på jorden det främmande djupet
betraktad av solens asketiska öga
och horisonTERS medfödda blindhet

the pathless man

Erik Lindegren (1942)

shadowless the meandering path of errors
on earth the alien depths
gazed on by the sun's ascetic eye
and the innate blindness of horizons

I

(i speglarnas sal där ej endast Narkissos
tronar på sin förtvivlans pelare utan svindel

diade evigheten med en grimas
de obegränsade möjligheternas land

i speglarnas sal där en enda besmittad snyftning
undkom likgiltighetens korsade värjor

och förvandlade luften till löfte och mull
som rann utefter stadens alla fönster

i speglarnas sal där fulländningen stansas i plåt
och bärs som en fånge i standardbröset

där ordet begår harakiri i krevadernas sken
och trumpeten smakar krossat porslin och döende blod

i speglarnas sal där en blir de mycket för många
och dock ville falla som dagg i tidens grav)

II

(ögonbrynet ryckte på de mullfärgade axlarna
och andades rimfrostkristaller i speglarnas sal:

speglar och rinnande vatten som evighetsrök
som tro staplad på tro på eländets flyttlass

ty liksom en domkraft blott snuddar sitt kall
så borrar älvor sin klack genom saknadens jord

och speglar blir rinnande vatten och erbjuder döden
sin tigande sanning utan en imma på glaset

men den som har vandrat vilse på vattnet
fröjdas ej mer över livets förlust

ty han vet att drömmen blott kan kasta sina masker
för att bli outgrundlig som ett barn

och att slöjan är det som vi ej annat veta
och att allt vad vi vet är slöjan i speglarnas sal)

I

(in the hall of mirrors where not only Narcissus
is enthroned free from giddiness on his pillar of despair

eternity suckled with a grimace
the land of unlimited possibilities

in the hall of mirrors where a single infected sob
escaped the crossed rapiers of indifference

and transformed the air into promise and soil
that ran down all the city's windows

in the hall of mirrors where perfection is punched in sheet metal
and carried like a prisoner in the standard breast

where the word commits harakiri in the gleam of explosions
and the trumpet tastes of crushed china and dying blood

in the hall of mirrors where one becomes the far too many
and yet would fall as dew in time's grave)

II

(the eyebrow twitched on the soil-coloured shoulders
and breathed rime-frost crystals in the hall of mirrors:

mirrors and running water as smoke of eternity
as faith stacked on faith on misery's removal load

for like a car-jack merely grazes its calling
rivers grind their heel through the earth of loss

and mirrors become running water and offer death
their silent truth with no misting of the glass

but the one who has lost his way on the water
no longer delights in the loss of life

for he knows that the dream can only shed its masks
to become inscrutable like a child

and that the veil is what we do not know otherwise
and that all we know is the veil in the hall of mirrors)

III

vem vädjar väl längre till vandrarn med hjulet i handen
till röster som gungar på vatten där ingen förlist

vem skurar väl vattnen till morgon och afton
och går skymningens milda väg till sin cell

vem möter sin egen blick på resan runt universum
och böjer sin egen rygg till en tiggarskål

för regn som inte vill komma och tålamod
som har kommit likt nattliga lakan i nyfrälsta träd

vem kastar ej sin enda sanning åt sidan
för att finna en större och grönare fångenskap

vem tror att han utan blindhet kan krossa en spegel
vem tror han på en gång kan leva och dö

i mörkret glittrade orglar och skullror
ur enögda brunnen vevades frågor och sång

IV

speglar vänder ryggen och ljuset dammar
lyckans hästsko ringlar bort under vallmons sömn

sanningen åldras och lägger sin patience
medan landskapet faller ihop sina ruiner

välsignelsen ropar efter sin förlorade röst
och trevar i blindo bakom seklers slutna ögonlock

slocknandets trappa njuter in i det sista
det milda klimatet av fullständig glömska

det övergivna minnet sjunker genom golvet
och spinner ett gapande hål i den sovandes öra

förintelsen sågar snuvigt en kropp i lika delar
bittert som en bruten gren i november

men med ett dödsur bakom den polerade pannan
griper mig raseriets nakna tistelstång

III

who is it still appeals to the wanderer with the wheel in his hand
to voices that rock on the water where no one has foundered

who is it scours water both morning and evening
and takes twilight's gentle path to his cell

who meets his own gaze on the voyage round the universe
and bends his own back into a beggar's bowl

for rain that refuses to come and patience
come like nighttime sheets in fresh-converted trees

who does not throw his sole truth aside
to find a greater and greener captivity

who believes that he can crush a mirror without blindness
who believes he at one time can both live and die

in the darkness organs and rattles glittered
from the one-eyed well questions and song are drawn

IV

mirrors turn their backs and light raises dust
good fortune's horse-shoe curls away under the poppy's sleep

truth grows old and lays out its patience
while the landscape folds up its ruins

benediction calls out for its lost voice
and gropes blindly behind the closed eyelids of centuries

the ladder of extinction enjoys to the very last
the mild climate of complete oblivion

the deserted memory sinks through the floor
and spins a gaping hole in the sleeper's ear

destruction sniffingly saws a body into equal parts
bitterly as a broken branch in november

but with a death-watch behind the polished forehead
the naked shaft of rage seizes me

V

handen darrar i svindel på stryparnas stege
giriga tårar prasslar i näktergalens tomma bur

redan själva sörjandet kräver flera dödsoffer
även en järnvägsolycka stammar förlåt

ett avskalat öga brinner: kortslutning och ensamhet
och ödet fotograferar ännu ett förvånat lik

elden härjar även det oförsäkrade hjärtat
och lidandets väktare flyr mot en fond av tro

anonyma taggar drömmer sig till verklighet
och gungar sig till törne på verklighetens sluttning

men ett rop av smärta rullar uppför ett berg
och kastar sig utför en brant för att krossa

grandios vilar smärtans flykt på örnarnas duk
medan vinden blandar artiga ansiktens kortlek

VI

masken kämpar för att komma ifrån sin förtrogne
och marionetten för att komma till vila

sjukdomen lämnar sin plats under mikroskopet
trött på att betrakta sammankrympta pupiller

lidandet slår rotlöst upp sitt vitmenade öga
blott för att krossas av barnens flyende fötter

men narren talar med åskan och den till döden
beredda flätar en taggträdskrans i sitt hår

och ser hjärtat sjunka tungt som en sten
till en blodig och sällsamt värmande förtvivlan:

att vila underjorden med susande träd i sin mun
att tala i sömnen med alla de trofasta bedragna:

nej än är ej tid att se in i guds öga
men denna sten kan ej viljornas järnspekt rubba

V

the hand trembles from giddiness on the stranglers' ladder
covetous tears rustle in the nightingale's empty cage

already mourning itself claims several victims
even a railway accident stammers forgive me

a peeled eye burns: short-circuit and loneliness
and fate photograph yet another surprised corpse

fire devastates even the uninsured heart
and suffering's guards flee towards a fund of belief

anonymous spikes dream themselves into reality
and rock themselves into thorns on the slope of reality

but a cry of pain rolls up a mountain
and throws itself from a precipice so as to crush itself

imposingly the flight of pain rests on the cloth of eagles
while the wind shuffles the cards of courteous faces

VI

the mask fights to free itself from its confidant
and the marionette to come to rest

disease leaves its place under the microscope
tired of looking at contracted pupils

suffering opens rootlessly its whitewashed eye
only to be crushed by the children's flying feet

but the fool talks with the thunder and the one prepared
for death plaits a wreath of barbed wire in his hair

and sees the heart sink heavy as a stone
to a bloody and strangely warming despair:

to rest under the earth with sighing trees in one's mouth
to speak in one's sleep with all the faithful deceived:

no it is not yet time to look into god's eye
but this stone the wills' iron-bar lever cannot dislodge

VII

här i denna tystnad som utplånar gränsen
mellan de levande döda och dödas levande önskan

där tvenne hälfter förenas till dubbel blindhet
för att desto bättre kunna höra hur ljuset faller

långsamt, bedrägligt som det visste vad det ville
när natten är inne och dagen är tom

och meningen lutar sig ut ur sitt torn
med skräckens sigill att bättre bevaras

i struparnas mörker där livvaktens lansar
spärrar all utfart för drunknandets salighet

här i denna tystnad som utplånar gränsen
där ljuset faller och ångesten grånar

inmutar förnyelsens storm den torra framtidsjorden
medan blindheten hånlar genom sitt glaslösa fönster

VIII

det trötta trädet kan inte frigöra sig från blodet
och villrådigheten kan inte höja dess grenar

den falska enkelheten kan inte tala sanning
och gisslar sig förgäves till ett vittne av blod

ädelstenarna frestar med glömskans uttorkade flodbädd
men vägen till livet går genom en annan öken

där ensam med solen jag minnes världen
och kamrat Orestes som ej kan tala för sand

där ensam med kvinnan jag glömmer solen
och dess trötta träd i den glödande grottan

dess förbrända ögon som vaknar till kvällen
när öknen förfrysar i vårens sorgbandsrock

när det osynliga dramat intar sin plats i kulissen
och i den tigande öknen svallar ett människohav

VII

here in this silence that effaces the boundary
between the living dead and the deads' living wish

where two halves unite to form a double blindness
so as to hear even better how the light falls

slowly, deviously, as if it knew what it wanted
when the night is imminent and the day is empty

and meaning leans out from its tower
with dread's seal to be better kept

in the darkness of throats where the bodyguard's lances
block all exits to the bliss of drowning

here in this silence that effaces the boundary
where light falls and fear grows grey

the storm of renewal claims the dry earth of the future
while blindness sneers through its glassless window

VIII

the tired tree cannot lift itself from the blood
and irresolution cannot raise its branches

false simplicity cannot speak the truth
and scourges itself in vain into a witness of blood

the precious stones tempt with the dried-up river-bed of oblivion
but the path to life passes through a different desert

where alone with the sun I recall the world
and comrade Orestes who cannot speak for sand

where alone with the woman I forget the sun
and its tired trees in the fiery cave

its scorched eyes that waken towards evening
when the desert freezes in spring's mourning-band coat

when the invisible drama takes up its position in the wings
and in the silent desert a sea of humanity swells

IX

men först måste ett hungertorn barmhärtigt falla
och fjärran belysa den flyendes svaghet:

hans snidade ögon med grottor av röklå kyla
som undervisar ångestens fallande droppar

hans skräck för lyckan den vita oändliga handen
hans hårdhet mot livet hans mjukhet mot döden

med oskuldens evigt spirande horisonter
hans längtan som flåtar med tungor av eld

den evighetsskog som tankspritt ritar i vattnet
medan molnet förstulet faller sitt marmorhuvud

förvittrat till en grimas av överrumplande smärta –
o igenkännandets stund hur rymderna störtar

kvävande svarta o bortvirvlande vårar och endast
hans hjälm så stilla så strålände blind

X

hatets svarta magnet har sugit till sig vår flykt
och lidandet sluter sin kalk och tigger ej mer

på marknaden byter vi ut våra slitna ansikten
tvungna att låta sjukdomen ha sin gång

tigande uppföres vår falska styrkas skådespel
ironiskt riktas strålkastaren ned i vår avgrund

men hjärtat destillerar fram ett överkligt ljus
som vagnar vår fruktan till oförgänglig ro

och slår upp alla dörrar vi tvingats att låsa
i det fruktansvärda val som stympat oss själva

det är som om denna jord och himmel är våra
som om våra lemmar strålar av rikedomar

som om världen försvunnit spårlöst som en dröm
och vilar inom oss äntligen i säkerhet

IX

but first a tower of famine must mercifully fall
and the distance light up the weakness of the fugitive:

his carved eyes with caves of smoke-blue coolness
that instruct the falling drops of fear

his dread of happiness the white endless hand
his hardness towards life his gentleness towards death

with the eternally budding horizons of innocence
his longing that braids with tongues of fire

that forest of eternity which absent-mindedly draws in the water
while the cloud furtively lowers its marble head

weathered to a grimace of surprising pain –
oh the moment of recognition how outer space plunges

chokingly black oh springs that whirl away and only
his helmet so still so radiantly blind

X

the black magnet of hatred has sucked our flight in
and suffering drains its cup and no longer begs

at the market we exchange our worn-out faces
forced to let illness run its course

in silence the play of our false strength is performed
ironically the searchlight is pointed down into our abyss

but the heart distils into an unreal light
that rocks our fear to immortal calm

and throws open all the doors we have been forced to lock
in the fearful choice that has maimed us ourselves

it is as if this earth and sky are ours
as if our limbs gleam with riches

as if the world has vanished without trace like a dream
and at long last rests safely within us

XI

och blott djupare sjunker jag ned i jordens vår
som gror i min mun i mina händer min strupe

medan skymningen i dalen påskyndar sina steg
och skuggorna slungar ifrån sig otålighetens glöd

som om de hörde jordens dova rop ur min mun
och ville tända granarnas släpande vingar

till flykt undan alltför hemliga plågor:
den blodiga sporrens krav på ingenstans –

men vid källornas lysande rötter där jättens öga
gled undan min famn upp till stjärnornas bår

fann jag ett styrkans kloster med luckrande flöden
en tystnadens hand som ältade leran

och jag vilade trygg under stenarnas börda
under bördornas skydd i skymningens blödande vår

XII

dagen iför sig blåstens förvridna klädnad
och åter litar jag ej på regnets tysta droppar

där de lösgör sig från älskande grenar och blad
som ej kan behålla dem ej hata dem

men när jag vänder mig om är ingen där
blott jordytan buktar sig och någonting ler

och ändå är jag rädd att rövas bort från jorden
med dess osäkra febrar och hemliga resor

där allting tycks tröttna och vill lämna mig
där till och med hägringen vägrar att infinna sig

där det intriganta ögat som sakligt betraktar mig
ej ens behöver tala blott slutas i begär

där vansinnet är oåtkomligt och munnen vidgas
till ett förtvivlans rop som bryter samman i tystnad

XI

and I sink only deeper into the earth's spring
that grows in my mouth in my hands my throat

while dusk in the valley quickens its footsteps
and the shadows throw off the glow of impatience

as if they heard earth's muffled cry from my mouth
and wished to ignite the spruces' trailing wings

to flee from far too secret afflictions
the bloody spur's insistence on nowhere –

but at the sources' gleaming roots where the giant's eye
slipped from my embrace up to the bier of the stars

I found an abbey of strength with loosening currents
a hand of silence that kneaded the clay

and I rested in safety under the burden of the stones
under the protection of the burdens in twilight's bleeding spring

XII

the day dons the wind's twisted garment
and once again I do not trust rain's silent drops

where they free themselves from loving branches and leaves
that cannot keep them cannot hate them

but when I turn round there is no one there
only the earth's surface curves and something smiles

and even so I am afraid of being abducted from the earth
with its uncertain fevers and secret journeys

where everything seems to grow tired and wants to leave me
where even the mirage refuses to materialise

where the scheming eye that impartially observes me
does not even need to speak only be enclosed in desire

where madness is inaccessible and the mouth widens
into a cry of despair that collapses into silence

XIII

huru många dagsresor med dig i mina armar
skall jag ej lägga bakom dödens vita krön

endast för att ta avsked av denna kikares syner
och hänga öknens fräknar på ångestens spik

stelt och mörklagt vilar ögat på sin sockel
och hammarslagen ljuder i rymdens fågeltält

arm i arm med ekot fladdrar målsnöret i vinden
men segraren har redan störtat och förblött

till salu: hans minne och hans medvetande
som kristalliskt klart har vederlagt orkanen

hans leende åt själarnas brist på fnöske
och bristen på tårar som helar spruckna läppar

jag trycker hans hand medan förlusten växer
och döden köper allt flera liv på kredit

XIV

i den urholkade dimman bräckte en näckroshimmel
och de bländade träden gungade sin trampolin

det var vår och jag rullade ihop min öken
och orakelkvinnan lyfte sin slöja av aska

jag var nöjd att begrava min hand i hennes klädnad
men ack bortom regnbågen tronade dynamiten

skänk mig nu en bild av hennes maskstungna nakenhet
och jag skall tro på uppståndelsen till raseriet

ingenting skall störa hennes sömn i en rännsten
ej heller hennes sköte stigmatiserat av en orm

över kopplade gravstenar skall jag fälla mina löv
och mitt hjärta skall jag bemåla med rykande mod

jag skall räkna till upplösningens heliga tal
där allting slår över i sin motsats

XIII

how many day's journeys with you in my arms
must I not make behind death's white crest

only to say farewell to the visions of these binoculars
and hang the desert's horsetails on the nail of fear

rigid and blacked-out the eye rests on its base
and hammer blows resound in the bird-tent of space

arm in arm with the echo the finishing tape flutters in the wind
but the winner has already fallen down and bled to death

for sale: his memory and his consciousness
that crystal-clearly has confuted the hurricane

his smile at the souls' lack of touchwood
and lack of tears that heal chapped lips

I squeeze his hand while the loss increases
and death buys more and more lives on credit

XIV

in the hollowed-out mist a water-lily sky cracked
and the dazzled trees rocked their springboard

it was spring and I rolled up my desert
and the female oracle lifted her veil of ashes

I was content to bury my hand in her garment
but ah beyond the rainbow dynamite was enthroned

grant me now a picture of her worm-bitten nakedness
and I will believe in the resurrection to rage

nothing shall disturb her sleep in a gutter
not even her lap stigmatized by a snake

over coupled gravestones I will let fall my leaves
and I will paint my heart with smoking courage

I will count up to disintegration's holy numbers
where everything changes into its opposite

XV

trummorna vandrar i morgonljusets spetsgård
och en kropp vaknar i sken från slocknad ande

en hand rinner ut och vet ej vart den hör
tills den sakta krymper ihop inför allas blickar

vilken återstod av hopp skall nu fixera döden
som svävar i de fientliga rösternas klyfta

alla broar sprängs blott dessa klyftor återstår
och denna skam som täcks med spottets duk

se solen bebåder en gäckande en grym pieta
men vem lyfter det fallna från dennes läppar

vem närmar sig den giftiga ångest som bor
under brottsplatsens groblad i det kollektiva hjärtat

nej hellre död lidelse dött öde och det förrådda
blodet som frusar svagt om näktergalens källa

XVI

dödgångaren höjer sin avtärda hand
till en varning som glider i spin över dalen

tomhetens isiga klanger piskar hans renhet
insprängd med gnistrande smärta och tvivlets ljus

inspärade öknar draggar efter hans fingrar
men hoppfullt sjunger mumiens fyllda kruka

bakom blindhetens årsringar vajar hans utkik
och gömstället skälver inför blindbockens blick

snart skall han från molniga ögons ankarplats
få skåda stenarnas färd utför forsens yxor

snart skall tystnadens klo dräpa hans skugga
och snö falla sömnlös i all fruktans dödkött

ty jag följer en man som är mer än blind
vars berättigade misstankar aldrig kan bevisas

XV

the drums roam in the morning light's place of execution
and a body wakes up in the gleam of extinguished spirit

a hand runs out and does not know where it belongs
until it slowly shrinks before everyone's gaze

what remains of hope will now pin down death
that floats in the chasm of hostile voices

all bridges are blown up only these chasms remain
and this shame that is covered with the cloth of derision

look the sun announces a mocking and cruel pieta
but who lifts what is fallen from her lips

who approaches the poisonous fear that lives
under the crime scene's plantain in the collective heart

no rather dead suffering dead fate and the betrayed
blood that faintly gushes around the nightingale's source

XVI

The death-walker raises his emaciated hand
as a warning that goes into a spin above the valley

the void's icy tinkling lashes his purity
sprinkled with sparkling pain and the light of doubt

confined deserts dredge for his fingers
but the mummy's filled pitcher sings full of hope

behind the year-rings of blindness his lookout sways
and the hiding place shivers at the gaze of the blindman

Soon from the anchorage of cloudy eyes he will
get to see the stones' course under the waterfall's axes

soon the claw of silence will kill his shadow
and snow fall sleepless in the deadflesh of all fear

for I am following a man who is more than blind
whose justified suspicions can never be proved

XVII

jag såg honom darra i medvetandets hårda ljus
medan alger dröp snäckor och grönt efter hans lemmar

jag såg honom hålla andan i fyra svarta dygn
i väntan på att dagen skulle skänka en fråga

jag såg kvällen gå förbi med undran i sin blick
denna undran som är värre än ett igenkännande

jag såg honom plågas av allt som han älskat
och hur hans hjärta sjönk för att fylla ut tomheten

jag såg honom digna underjordens oberörda hat
reducerad till en metronoms grymma hemlighet

jag såg honom gripa efter det förflutnas kjol
och hans slagruta leende böja sig mot intet

jag såg hans mun vidgad som ett korsfäst x
en enkel ekvation för tortyr av tredje graden

XVIII

jag såg hans dunkla bild i den gulnande strömmen
och det överskådliga i en handfull förgången frid

jag såg störtade himlar vid hans rykande fötter
och solens revade segel under svanens vinge

jag såg negativet: allt det som också var han
när drömmen fällt sitt silver i skymningens bad

jag såg hans oändliga tusenhövdade delta
som redan smakade saltet: det allfamnande havet

jag hörde en klocka i pelarens mörknande ljus
slå tolv klingande slag till minne av stoftet

till minnet av barnet som funnit sin röst
och ej rädes morgondagarnas fruktan

fast detta är stunden när urverket dras upp
och dimman kommer och revolvern söker en hand

XVII

I saw him quivering in the hard light of consciousness
while algae dripped snails and green matter after his limbs

I saw him holding his breath for four whole black days
while waiting for the day to present a question

I saw the evening pass by with surprise in its gaze
that surprise which is worse than a recognition

I saw him being tormented by everything he had loved
and how his heart sank so as to fill out the void

I saw him collapse under the earth's impassive hatred
reduced to the horrible secret of a metronome

I saw him try to grasp the skirt of the past
and his divining-rod bend with a smile towards nothing

I saw his mouth gaping like a crucified x
a simple equation for torture of the third degree

XVIII

I saw his dim image in the yellowing current
and the ungraspable in a handful of past serenity

I saw collapsed skies at his smoking feet
and the sun's taken-in sail under the swan's wing

I saw the negative: all that also was him
when the dream has let fall its silver in the bath of twilight

I saw his endless thousand-headed delta
that already tasted of salt: the all-embracing ocean

I heard a clock in the pillar's darkening light
strike twelve resounding strokes in memory of the dust

in memory of the child that has found its voice
and does not dread the fear of days to come

though this is the hour when the clocks are wound up
and the mist comes and the revolver seeks a hand

XIX

händerna trevar och tynger varandras löften
en fot tär hans mun men uthärdelsen svalkar

vindflöjelns rostande glömska skär in i vårt kött
men inget hjul välver såret mot skriande himlar

intet förflutet drar förbi mot vattenfallets dån
inga rörelser gör ont i det alltför trånga skötet

havets sista bränning förlorar sig i labyrinten
och lyktorna tänds i den sänktes ögon av korall

och när de speglar sig i demonens blödande läppar
spolas vi osynliga in i varandras grottor

och viskningarna tilltar i styrka och salighet
som om de bure en drunknande flicka i sin famn

men vi sköljas efter väggar vi vaggas i bly
ej lyfts mer vår hand i den brinnande solen

XX

vad skakar då döden ur ärmen som ej vi vet
en maläten gåta en karta för tusen giriga ögon

en drakes musik som alla hör men ingen fattar
ett torn av moln som begraver alla våra ekon

en krymplings graverade namnplåt i källornas källa
och pelarnas stentunga trots i soltemplets förgård

en demon som vandrar förklädd i ångestens stiltje
och havets långsmala ögon med glans av belladonna

en regnets vissling på gårdens avlivade hund
skärande falsk som ett inställt mirakel

och dock tvingas besvikelsen föda ljuset på nytt
underbart, oväntat som en åldring på vårens tak

och köttet blir ord och uppenbarelsen blommar
och planeternas banor skär det aningslösa ögat

XIX

hands grope and weigh down each other's promises
a foot consumes his mouth but endurance refreshes

the weathervane's rusting oblivion cuts into our flesh
but no wheel arches the wound towards screaming skies

nothing bygone passes towards the roar of the waterfall
no movements hurt in the far too narrow lap

the sea's last surf gets lost in the labyrinth
and the lamps are lit in the sunken man's coral eyes

and when they are reflected in the demon's bleeding lips
invisible we are wound into each other's caves

and the whispers increase in strength and bliss
as if they bore a drowning girl in their embrace

but we are washed along walls are cradled in lead
no more is our hand lifted in the burning sun

XX

what does death then shake from its sleeve that we do not know
a moth-eaten riddle a map for a thousand greedy eyes

a dragon's music which everyone hears but no one understands
a tower of cloud that buries all our echoes

a cripple's engraved nameplate in the spring of springs
and the pillars' stone-heavy defiance in the sun-temple's forecourt

a demon that roams disguised in the lull of fear
and the ocean's long slit-eyes with a gleam of belladonna

and a rain's whistling for the farm's put-down dog
harshly out of tune like a called-off miracle

and yet disappointment must once more give birth to light
wonderfully, unexpectedly like an old man on the roof of spring

and the flesh becomes word and revelation blossoms
and the orbits of the planets slash the unsuspecting eye

XXI

att älska utan att veta det att stilla lyssna
till ljudet av sanningens outtröttliga dyrkar

att dölja en smekning inom sig och känna
febern falla mjukt under stormens tröskel

att sluta sig inom sina vidder och spränga
ett skal för att klarare glida med molnen

att minnas allt som gjort ont med ett leendes
slöja och kasta en sten långt in i evigheten

att kunna sätta ihop allt man plockat sönder
och åter höra syrsor som tidens eggande småljud

att känna smärtan brusa i lågande glorigor
att ha savens utsikt högst upp i trädets krona

att skjuta sin önskan framför sig på väl smorda hjul
och veta att det värsta och det bästa återstår

XXII

stilla som en brunn fylls rummet av dina drömmar
stort växer nattens frö i undanskymda händer

tryggt sover vid ditt hjärta förmultnandets löv
och vårens isglans bruten i din pannas prisma

smälter ned och fuktar dina rötter i din sol
och som en blindskrifts lovsång är din hud

en vek upprättelse åt dagens hårda minne
men den som kämpade bland bränningar går in

bland stammarna i nattens drömda skog och ser
din sömn som späda gröna stjälkars minnesvård

och tidens droppar i den gångna dagens sköte
och rosenfönstret slår i vinden utan dofter

och havets blåa isfrihet fladdrar som en fana
och genom natten skimrar dina slutna ögonlock

XXI

To love without knowing it to listen silently
to the sound of the indefatigable picklocks of truth

to conceal a caress inside oneself and feel
one's fever softly falling under the threshold of the storm

to retire within one's expanses and burst open
a shell so as to glide more clearly with the clouds

to remember everything that hurt with the veil of
a smile and hurl a stone far into eternity

to be able to reassemble everything one has dismantled
and once more hear crickets as the urging small sounds of time

to feel pain flare up in blazing haloes
to have the sap's view at the very top of the tree

to push one's wish ahead of one on well-greased wheels
and know that the worst and the best are still to come

XXII

as still as a well space is filled with your dreams
the seeds of night grow large in concealed hands

the leaves of decay sleep safe close to your heart
and the gleaming ice of spring refracted in your forehead's prism

melts and moistens your roots in your sun
and your skin is like a song of praise in braille

a faint vindication of day's hard memory
but the one who fought among surging surf goes in

among the tree-trunks in night's dreamt forest and sees
your sleep as monuments of young green shoots

and drops of time in the lap of the day now past
and the rose window flaps in the wind without fragrance

and the sea's blue ice-freedom flutters like a banner
and through the night your closed eyelids shimmer

XXIII

det trånga hjärtat våndas men solbränt lyser
ärren i kärlekens knivskurna profil

och därför faller björkens gula medaljong
så lugnt i detta djup av stenars läppar

och stenars tunga smälter ej oblaten
till åminnelse av sommarbergens svällda ådror

men prasslet av det brustna spindelnätet
skrämd glömskans fågel till vingar av järn

och de rispade i himlens klarblå mossa
och stänkte rött på mäktigt knutna handen

tills klangen sjöd och bergens toppar bräcktes
för att solen skulle dröja längre

svalka blodet till en höstlig fragga
hamra ärren till ett ljusets pendelslag

XXIV

och hon frågar vad har du gjort av din omedvetna
kärlek och naturens gråa öga mister sin undran

och alla ting springar upp från marken i denna
stillhet där floden och graven vakar i evig sömn

och vi satt i det grånande ljuset tills våra kroppar
blev låga som jorden och tysta avvärdade vi alla ord

som inkräktare i vår tillit ända tills mitt ord
föll till marken och hon och himlen böjde sig ned

så att vi var lika nära jorden som himlen i tillit
så att vi inte längre visste var hemligheten fanns

om uppåt eller nedåt ty det fanns ingen riktning
och allt var lika nära som jag vetat i drömmen

ända tills jag ställde mig upp med mitt huvud över
molnen och hon grät över att se mig i detta trots

XXIII

The constricted heart is in agony but the scars gleam
sunburned in the knife-edged profile of love

and that is why the birch's yellow medallion falls
so calmly into this abyss of the lips of stones

and the weight of stones does not melt the host
in remembrance of the summer mountains' swollen veins

but the rustling of the broken spider's web
scared the bird of oblivion to wings of iron

and they scratched the bright-blue moss of the sky
and spattered red on the powerfully clenched hand

until the sound seethed and the mountain crests were cleft
so that the sun should linger in coming

cool the blood to an autumn foam
hammer the scars into a pendulum swing of light

XXIV

and she asks what you have done with your unconscious
love and nature's grey eye loses its sense of wonder

and everything springs up from the ground in this
stillness where the river and grave stand watch in eternal sleep

and we sat in the greying light right up until our bodies
were as low as the earth and in silence we warded off all words

as encroachers on our trust until my word
fell to the ground and she and the sky bent down

so that we were as close to the earth as the sky in trust
so that we no longer knew where the secret existed

whether up or down for there was no direction
and everything was as close as I had known in the dream

till the very moment I stood up with my head above
the clouds and she wept to see me in this defiance

XXV

det trogna biet surrar för den skrumpnade rosen
rabieshunden dricker ur den sjunkna stormens strupe

och den flygande holländaren halar ombord sin brud
för att begrava sig i hennes furieklippta hår

på rännarbanan växer den svarte riddarens lans
och i luften glittrar skurgummans tragiska mask

på maskrosvallen brister nu även tjärans bubblor
och fjärilarnas skyggglappar ber nu sin sista bön

på himlar från verandor stackas ökensvedda moln
och pulsens tamburin får vildvinet att darra

en tabusommar vrider sig oroligt på glasklara nej
tigerliljans gap sjunker sakta in i det förflutna

från tidens släpvagn slungas hurrarop mot döden
dovt vilar garnisoner under regnets tysta språng

XXVI

i gryningens huva huttrar de älskandes avsked
deras förkolnade tro slår upp i blödande kärlek

och marken fattar eld och brinner av deras ögon
men skuggspelet på fängelsets mur släcker deras syn

och deras fingrar trevar på frontens dröm om rening
och ödets dystra flykt i saltomortalens fjäderskrud

och de lyssnar till ett ord som bultar i deras ådror
och de famlar kring sin panna i gamens slutna cirklar

och deras ögonblick förenas med denna stubintråd
som förgrenar sig i djupens barnkistor av glas

tills explosionerna tränger djupt in i molnens lungor
och regnet faller rött och varmt som deras blod

och ett munspel tolkar ragnarök i aska och drömmar
om kärlekens flammor som får helvetet att slockna

XXV

the faithful bee hums for the shrivelled rose
the rabid dog drinks from the sunken storm's throat

and the flying dutchman hauls his bride on board
so as to bury himself in her fury-cut hair

at the lists the lance of the black knight grows
and in the air the tragic mask of the charwoman glitters

in the dandelion pasture even the catchfly's tar-bubbles burst
and the butterflies' blinkers now say their final prayer

in the skies desert-singed clouds stack from verandahs
and the pulse's tambourine makes the virginia creeper tremble

a taboo summer squirms uneasily on crystal-clear noes
the jaws of the tiger lily sink softly into the past

from the trailer of time hurrahs are flung out at death
dully garrisons rest beneath the rain's silent leaps

XXVI

in the hood of dawn the lovers' parting shivers
their charred faith flares up in bleeding love

and the field catches fire and burns off their eyes
but the play of shadows on the prison wall extinguishes their sight

and their fingers grope on the front's dream of purging
and the sombre flight of fate in the plumage of salto mortale

and they listen to a word that pounds in their veins
and they fumble round its forehead in the vulture's tight circles

and their moment is united with this fuse
that branches out in the glass child-coffins of the abyss

until the explosions break deep into the clouds' lungs
and the rain falls red and warm as their blood

and a mouth-organ interprets doomsday in ashes and dreams
around love's flames that gut the fires of hell

XXVII

du betraktar duvornas sista resa i solens landskap
och inseglens lättsinniga dans i dödens öra

här i denna ensamhet där själens fallluckor öppnas
och du sjunker ned i det oåterkalleligas hårda harmoni

för att vandra i frostens azurblå stad där vårens kvinna
nu darrar i köld och begär på magnetbergets topp:

o hur flyktigt klänningen kastas över balustraden
i det milda skenet från höstens bortdöende hovslag

hur världsläget breder sina fläckar över haven
och samvetets rester rasar i tornklockans asyl

hur tomma gravkorens fåglar oxideras i ditt inre
hur sorgset dina frågor triumferar över svaren

hur orden studsar i vinden på trottoarernas minnen
hårdare än klackar och dina böner till dig själv

XXVIII

att skjuta en fiende och rulla en cigarett
att flamma till och släckas som en fyr i storm

att sitta som en fluga i intressenters nät
att tro sig född med otur fast man bara är född

att vara en funktion av allt som inte fungerar
att vara något annat eller inte vara alls

att som den gråa stenen passas in i hatets mur
och ändå känna stenars samförstånd som ljungens glädje

att känna allt försummat i det rykande regnet
att njuta av spänningen vid det pyrande bålet

att tvivla på att detta måste vara sista gången
att bejaka allt bara det inte upprepas

att slå sig igenom och nå fram till en utsikt
där blixtar jagar för att hämnas mänskligheten

XXVII

you observe the doves' last flight in the sun's landscape
and the rash dance of the insignias in the ear of death

here in this loneliness where the soul's trapdoors are opened
and you sink down into the harsh harmony of the irretrievable

so as to walk in frost's azure city where the woman of spring
now shakes with cold and desire on the magnetic mountain's top:

oh how cursorily the dress is thrown over the balustrade
in the gentle gleam of autumn's fading hoof beats

how the world situation spreads its stains out over the oceans
and the remains of conscience rage in the tower-clock's refuge

how birds of empty sepulchral chapels are oxidised within you
how sadly your questions triumph over the answers

how the words ricochet in the wind against the pavements' memories
harder than heels and your prayers to yourself

XXVIII

to shoot an enemy and roll a cigarette
to flare up and be extinguished like a beacon in a storm

to sit like a fly in the net of interested parties
to believe oneself born with bad luck but just simply born

to be a function of all that does not function
to be something else or not to be at all

to be fitted like the grey stone into hatred's wall
and yet to feel the stones' consensus as heather's joy

to feel everything neglected in the steaming rain
to enjoy the suspense at the smouldering bonfire

to doubt that this has to be the last time
to approve everything as long as it is not repeated

to force a path through and reach a prospect
where lightning flashes hunt to avenge mankind

XXIX

långt ute i oceanen gungar Medusas huvud
med grånade ormar och mastkorg av evig sorg

vi minns det vi känner igen våra bröders blod
deras svepning i kvinnors brinnande gråt

deras borttappade ögon i dödens tiggande hand
vi känner igen det vi vet och vi väntar

väntar på befrielsens vingslag över vårt huvud
på förnedringens slut och vårt eget liv —

o virvelvind av hat som sliter upp vårt bröst
genomborra oss med liv när vi måste blöda

lyft oss som en trofé i din flykt mot solen
rista oss en blodörn med skymningens spjut

ty djupt i vårt bröst bor Medusas huvud
med grånade ormar och tårar av stenad sorg

XXX

vid mardrömmens mål springer lejonet fram
i dödsögonblicket njuter det sin frihet

sedan vi förhäxade och bortsläpade i vårt hår
återsett den avgrund vi alltid förutsett

men var då de döda starkare och förödmjukelsen
helig måste åter de levande hekatomberna offras

åt de dödade döda de mördade döda
och sårades vrål föra mänsklighetens talan

om hur ingen kunde ana fasornas vardaglighet
hur hemkänsla kräktes i äcklets förlamande kalk

tills lejonet med ett språng stod ute på arenan
och med lyftad tass gav oss jubel och död

och vi förstod: ej drömmen ej tanken men detta
detta som alltid måste finnas och övervinnas

XXIX

far out on the ocean rocks Medusa's head
with worms now grey and a crow's-nest of eternal grief

we recall what we recognise our brothers' blood
their winding sheet of women's burning tears

their eyes forever lost in the begging hand of death
we recognise what we know and we wait

wait for liberation's wingbeat above our heads
for the end of degradation and our own life —

oh whirlwind of hate that lacerates our breast
run through us with life when we have to bleed

lift us like a trophy in your flight towards the sun
carve us a blood-eagle with the spear of twilight

for deep in our breast resides Medusa's head
with worms now grey and tears of stone-turned grief

XXX

at the nightmare's finish the lion leaps out
at the moment of death it enjoys its freedom

after we bewitched and dragged off by our hair
have once more seen the always foreseen abyss

but should the dead be mightier then and the humiliation
sacred the living hecatombs must again be sacrificed

to the slaughtered dead the murdered dead
and the screeches of the wounded plead for mankind

how no one could divine the commonplaceness of the horrors
how a feeling of home gagged in the paralysing lime of loathing

till the lion at one leap stood out in the arena
and with raised paw gave us jubilation and death

and we understood: not the dream not thought but this
this which always must exist and must be overcome

XXXI

men när morgonen gryr blir staden helt annorlunda
sabotörers ändlösa jubel ringer i festens öron

parker och gator och hus irrar druckna förbi
och sluddrar om muntra minnen från gången pest

utsikter landskap människor ropar trumpeter
och kröner allt dött till charlatanen sig själv:

mitt öga bedrog oss det sökte endast bottnen
väggen för att kunna träda fram som erövrare

det offrade lever mitt ensliga liv i en grusgrop
och blodet och meningen rinner ned i jorden

jag jämförde mig med oss och ingenting stämde
jag dödade dig och mig för att vi skulle leva

med mänskliga läppar tyngda av död tvangs vi
till detta leende av självuppskattande idioti

XXXII

o önskekramp med swingmusik och rövande händer
och kärlek bröst mot bröst och etermaskens sus

du invalidernas rival dödsdansens lilla ruckel
med fasorna i förskott och förenklingens bandage

du förtrampare av vävar med hymn av höga klackar
och ingenting som hinner få mening eller slut

din överraskning ger oss blott samma välbekanta
av hemlöshetens anda som besöker vår magnet

och förförelse ger döden och rymden månskenssolo
blå mantlar av kristall som kanske svalka ger

åt lövens gröna maskor där ögat fånget stirrar
på köttets flagors fall från tomma händers ler

när nakna upp till midjan vi hemfridsbrott begår
i dödens flod och smärtans fullbelagda salar

XXXI

but when daybreak comes the city changes completely
the endless jubilation of saboteurs rings in the celebration's ears

parks and streets and houses stray drunkenly past
and chat about cheerful memories of the bygone plague

views landscapes people shouts trumpets
and crown all that is dead to the charlatan himself:

my eye deceived us it sought only the bottom
the wall so it could appear as conqueror

that sacrificed lives my solitary life in a gravel pit
and blood and meaning seep down into the earth

I compared myself with us and nothing tallied
I killed you and me so that we both should live

with human lips heavy with death we were forced
into this smile of self-satisfied idiocy

XXXII

oh wished-for cramp with swing music and plundering hands
and love breast to breast and the ether mask's hiss

you rival of invalids the dance of death's small revelry
with horrors in advance and simplification's bandage

you trampler of fabrics with hymns of high heels
and nothing that manages to gain meaning or conclusion

your surprise only gives us the same familiar
spirit of homelessness that visits our magnet

and seduction gives death and space a moonlight solo
blue mantles of crystal that maybe provide coolness

to the leaves' green meshes where the caught eye stares
at the fall of the scales of flesh from the clay of empty hands

when naked to the waist we trespass
in the river of death and the packed halls of pain

XXXIII

den osynlige inom oss sliter sönder alla rymder
och alla tävlingsbanor uppgår i det mätbara intet

och sekunderna förstenas och perspektiven löper in
i grymhetens solar med skuggornas törstande dvärgar

som ristar i sitt läderkött för att ge skelettet luft
och överlämnar skeendet åt bristningsgränsens valsar

tills visionen anropar de taggiga topparnas mörker
från den eviga vilans fåtölj: en förnekande kontinent

som på en sköld av sol och vanvett höjer sin spegelbild
i ett fördelaktigt ögonblick för vår eviga blindhet

som vaggar nedsegnandets parasit på positivets vågor
och skriver i spott på framtidens svartsjuka klippa:

balsamera galärslavens utslitna åror i häpnadens sal
balsamera sublimeringen och tragöden i ultrarapid

XXXIV

bland korallernas stela mun och helhjärtade kluvenhet
bland mördarnas andedräkt som höljer allt i dimma

bland lögnerna som genomborrar sanningens öga
tills det stirrar stelare än den ihjältpiskade dödas

bland ögonblicken som glider på tortyrens skenor
och med en knyck försvinner i det överkligas hålgång

o svarta tårars tystnad i förgiftade fångtorn
med mardrömmens smältugn för fångars magmasmärta

o bortsprängda hand och dödens förtorkade recitativ
i ett gyllne skrin för vissna blad och revolutioner

o förvirrade röst från den brustna bågens sträng
fly ej med ditt eko in i framtidens skyddade vrå

utan tyd den oläsliga skriften: fånga den susande
hammarens fall mot ett öde som ännu ej var ditt

XXXIII

the invisible one within us tears apart all space
and all race-tracks become part of the measurable nothing

and the seconds turn to stone and the perspectives run
into the suns of cruelty with the shadows' thirsting dwarfs

that cut into their leather flesh to give their skeletons air
and surrender the event to breaking-point's rollers

until the vision invokes the darkness of the jagged peaks
from the armchair of eternal rest: a denying continent

that on a shield of sun and madness raises its reflection
in an advantageous moment for our eternal blindness

that rocks the parasite of sinking down on the barrel-organ's waves
and writes in mockery on the jealous rock of the future:

embalm the galley slave's worn-out oars in the hall of amazement
embalm the sublimation and the tragedian in slow-motion

XXXIV

among the corals' stiff mouth and whole-hearted dissension
among the murderers' breathing that shrouds everything in mist

among the lies that pierce through the eye of truth
till it stares more stiffly than that of the one lashed to death

among the moments that glide along the tracks of torture
and disappear with a jerk into the hollow passage of the unreal

oh silence of black tears in poisoned prison towers
with the nightmare's smelting furnace for captives' magma-torment

oh blown-off hand and the parched recitative of death
in a golden coffer for withered leaves and revolutions

oh confused voice from the string of the broken bow
do not flee with your echo into the protected nook of the future

but decipher instead the illegible writing: capture the swishing
fall of the hammer towards a fate that as yet was not yours

XXXV

sedan vi vandrat igenom dödens tunnlar var det tid
för hoppet att driva oss till en ny förtvivlan

vi kände hur vi gick i en maskins oljiga luft
i en föraktad akrobat och det evigt mänskliga

innanför naveln blänkte en förkromad tragedi
och en åskådare svängde i ridåns falska rep

en sufflör stod böjd över den gamla klyftan
för att synkronisera ödets slag med verkligheten

men vi kände hur avslöjandet alltid låter oss vänta
tills det är för sent och tårarna redan fallit

hur hjärtat alltid jublar för tidigt och slinter
på den av vattnade körer belamrade scenen

hur intrigen faller ihop men spänningen kvarstår
tills en ny vandring börjar för det mest ödelagda

XXXVI

sången brinner och jag torkar det röda skenet ur pannan
hoppet krossas och faller i havet från feldaterade torn

mitt enda öde längtar efter sin stjärna
men inga strålar släpps fram genom minnets svetteduk

i denna dimma där offren driver runt i sina cirklar
där ingen vandrar blixtar ur molnen men där jag ser

hur nödens skri ej lämnar ens ett stoftkorn kvar
i denna djupa fåra sliten upp av alltid någons gråt

och trött på att det besegrade hjärtat alltid måste böta
med en omedveten förfalskning för att åter vilja leva

men ännu med drömmar att tvagas ren i annat vatten
liksom de största trädens rötter når ned till vatten

som länge kan sorla om århundradens vattenliv i suset
om källsprång där djupet till sist besegrar sig självt

XXXV

after wandering through death's tunnels it was time
for hope to drive us to a new despair

we felt how we moved in a machine's greasy air
in a despised acrobat and the eternally human

inside the navel there gleamed a chromium-plated tragedy
and an onlooker rocked in the false rope of the curtain

a prompter stood bending over the old chasm
so at to synchronise the beat of fate with reality

but we felt how the disclosure always keeps us waiting
until it is too late and the tears have already fallen

how the heart always rejoices too early and slips
on the stage cluttered with watered choirs

how the intrigue collapses but the tension remains
until a new walk begins for that most destroyed

XXXVI

the song burns and I wipe the red gleam from my forehead
hope is crushed and falls in the sea from wrongly dated towers

my sole fate longs for its star
but no beams are let through memory's sudarium

in this mist where the victims drift aimlessly in their circles
where no one walks flashes from the clouds but where I see

how the cry of distress does not even leave a speck of dust behind
in this deep furrow torn open by at any rate somebody's tears

and tired of the vanquished heart always having to pay
with an unconscious forgery for once more wanting to live

but still with dreams to be scoured clean in another water
like the roots of the biggest trees reach down to water

that can long murmur of centuries of water-life in the souging
of springs where the depths finally vanquish themselves

XXXVII

flämtande i vårt eget nät exploderar vår vanmakt
och den förtärande älskarens hat till sig själv

förklätt till en avgrund höjer sig vårt öde
berett till något mer än förintelsens hamn

motvilligt lösgör sig torson ur nattens järngrepp
av mörkret tvingad att utan tro erinra sig ljuset

över de stumma ögonen utbreder sig ödmjukhetens dis
och de många resfärdiga måste vänta på klarare sikt

upplöst till sanning klibbar sig odödlighetens stoft
fast vid de förnekande illusionernas humlekropp

det genomborrade zenit famnar en skuggas flöjter
här i den blödande rymden glider regnets viskning

att födelsen väntar oss nu vid de seende stenarnas vad
att ute i vattnet står någon skuldra vid skuldra med gud

XXXVIII

jag drömmer om minnet av hindens klöv i labyrinten
som den oberördes ord till den som räddat hans liv

om speglar och rinnande vatten som evighetsrök
som tro staplad på tro på eländets flyttlass

om allt som upprepats och vuxit till överklighet
som de röda läpparnas sång om älskad och saknad

o minne: o furie och gud som smälter allt
till intet ned och jagar det gripbara till döds

säg någon om kanske dagarnas fötter vandrar
på sanningens trumma fram med en ljusning för oss

säg vinden som virvlar mellan horisonternas portar
och söker sitt läge mellan svävande och tyngd

säg vandraren som vandrar allt djupare in i världen
och söker sin talisman av mörker och ljus

XXXVII

gasping in our own net our impotence explodes
and the consuming lover's hatred of himself

disguised as an abyss our fate rises up
prepared for something more than the harbour of destruction

reluctantly the torso frees itself from night's stranglehold
forced by darkness to unbelievably recall the light

over the dull eyes spreads the mist of humility
and the many ready travellers must wait for better visibility

dissolved into truth the dust of immortality sticks
fast to the bumblebee abdomen of denying illusions

the pierced zenith embraces the flutes of a shadow
here in bleeding outer space glides the rain's whisper

that birth now awaits us at the ford of the seeing stones
that out in the water someone stands shoulder to shoulder with god

XXXVIII

I dream of the memory of the hind's hoof in the maze
as the word of one spared to the one who has saved his life

of mirrors and running water like smoke of eternity
like faith stacked on faith in misery's removal-load

of everything that has been repeated and grown into unreality
of the red lips' song of that loved and missed

oh memory: oh fury and god that melts everything
down to nothing and hunts the tangible to death

tell someone if perhaps the days' feet are moving forwards
on the drum of truth with a dawn for us

tell the wind whirling between the gates of the horizon
seeking its position between hovering and gravity

tell the wanderer travelling yet deeper into the world
seeking his talisman of darkness and light

XXXIX

ej du reträtt som alltid tigger dig sammanhangets gåva
när violinen löper sin bana runt hjärtats mörka planet

som vänder sitt ansikte till oss av tonen försilvrat
som vänder sitt ansikte från oss till kampen i mörkret

till dig mitt kaos mitt glödande hem som jag välsignar
och hatar eller likgiltigt upptar i leendets strömmar

som gjuter sin brunn i mitt öga där jag vandrar på jorden
färdig att resa och färdig att stanna: vägande döden

i min hand och livet i min kärlek och med trons berg
framför mig som en stav utan herde planterat i gud

medan giljotinen i den blåa skymningens blåa hjärta
skiljer min kropp från de ödsligt glidande molnen

så att jag tvingar det mörka till långt och befriande famntag
när den lycka som förestavas av allt och ingenting

XL

och den som ingenting förstår skall ingenting minnas
om en tid som pryder sina sår med tavlor av koppar

men den som stannar skall inte slå rot utan minne
och tre tunga steg i den tomma klyftan där gamen

nu ruvar på sten på sten i blodets tunga byggnad
och den som färdas skall inte ha något annat mål

än att upptäcka den stjärna som väntar sin upptäckt
den nya skapelsens stjärna som endast få har skådat

men som jag tillägnar denna vår sanning inför döden
denna rättfällans avgrund och väntans långa timma

detta konstlade lugn som tiden bränt in på min panna
denna splittrade tro vars skärvor dock skall multna och gro

till framtidens dröm och till hindens dröm i labyrinten
och den oberördes ord till det som räddat hans liv

XXXIX

not you retreat that always beg for yourself the gift of coherence
when the violin follows its orbit round the heart's dark planet

that turns its face towards us silvered with strains of sound
that turns its face away from us to the struggle in the dark

to you my chaos my gleaming home that I bless
and hate or indifferently assimilate in the smile's currents

that pours its well into my eye where I roam the earth
ready to travel and ready to stay: weighing death

in my hand and life in my love and with the mountain of faith
before me like a staff with no shepherd planted in god

while the guillotine in the blue heart of the blue twilight
separates my body from the desolately drifting clouds

so that I force the dark into a long and liberating embrace
attain the happiness that is dictated by everything and nothing

XL

and the one who understands nothing shall remember nothing
of a time that adorns its wounds with tablets of copper

but the one who stays shall not take root without memory
and three heavy steps in the empty ravine where the vulture

now broods on stone upon stone in blood's heavy building
and the one who journeys shall have no other aim

than to discover the star waiting to be discovered
the star of the new creation that but few have glimpsed

yet to whom I dedicate this our truth before death
this rat-trap's abyss and the long hour of waiting

this artificial calm that time has branded on my forehead
this splintered faith whose shards will yet moulder and grow

into future's dream and the hind's dream in the maze
and the word of one spared to the one who has saved his life